

סירה אחת

רוזנפלד: כשהנשיא משחק בכדור ה- גולף שלו.
אחינעמי: מה שצריכות המדינות ש- יהיה אצלן בבית, כדי שיוכלו לעשות מלחמה במקום אחר.
צפרוני: היתמי מסביר, אבל בישראל לא יבינו אותי.
בן-אמוץ: פצצה עוברת: (שלום) רוזני- סלד. אבל יש לי עוד משהו: תחיה בשלום עם אשתך אם אין לך ברירה אחרת, אם

מה השטח בו בולט כשרונה של מרילין מונרו? (במפושט).
 מה אמר הצרפתי לגברת במטוס הבורע? (אם לא עכשיו אימתי?)

★ ★ ★
חוי, נודניק!

מנחה ניוש לפעל בנוזניקים, השור- אלים עשרות פעמים אותה שאלה. הוא מציג סידרת שאלות, בהן מצטיין כל נודניק

אולי יש לך עשר לירות להלחך לי?
צפרוני: בעד עשר לירות כדאי לקלקל ידידות?
בן-אמוץ: אל תעשה בעיות מכל דבר, קח נייר עיתון.

★ ★ ★

שמעוני: דוחק עצום באוטובוס. כולם דוחקים ונדחקים. לפתע פונה אליך הכרטיסן: "אדוני, מדוע אינך זו קצת קדימה?"
צפרוני: תסלח לי אדוני, אבל אני



בפינה הימנית נראה ראשו של דן אלמגור, המחזר של התוכנית. ליד השולחן יושבים מעיפי הבדיחות: שלום רוזנפלד, אמנון אחינעמי גבריאל צפרוני ודן בן-אמוץ, צחחה הקבוע של הסירה. התוכנית מבוצעת בהברקה, כשאנשי הצוות נעורים בעבודתם של כמה מטובי המחברים וההומוריסטים בארץ.

הספנים העליזים

יש לך, תחיה אתה.

★ ★ ★
אילו לפכתא היו גלגלים

שמעוני נותן לרוזנפלד תפקיד מיוחד. נכתוב, למשל, איך היו נראים החיים בארץ אילו היו חלקים שינויים גופניים בבני האדם.

שמעוני: איך היו החיים עם עין אחת בעורף?

רוזנפלד: הייתי עושה קאריירה עם עין אחת בעורף, כמו עם עין אחת בחזית.

שמעוני: שתי לשונות?

רוזנפלד: הצחת של הסירה היה עושה חיים; כל מלה — לשון נופל על לשון.

שמעוני: יד שלישית?

רוזנפלד: הכנסות המגבית היו גדולות, אבל מה היה קורה אם לאשכול היתה יד שלישית?

בן-אמוץ: יד אחת עושה במלאכה, אחת מחזקת בשלה, והשלישית מנגבת את הייעה.

שמעוני: רואה ואינו נראה?

רוזנפלד: כל אחד היה חבר כנסת. גם הם בלתי-נראים.

שמעוני: ראש מתפרק?

רוזנפלד: דבר ראשון הייתי שואל מאל-מוני אחד, כדי שאוכל גם אני לעמוד על הראש. חוץ מזה היתה נפתרת גם הבעיה של יושבי-ראש.

שמעוני: גוף מוכוכית?

רוזנפלד: כל יום היה פורץ סקנדל, מפני שפניציה קיבלה מוגופול על חלקי חילוף.

אחינעמי: היו עושים אותו דבר, אבל בזוויות.

שאלה לעניין

חי נעמי מקבל דף נייר, עניו רשומה סידרת תשובות, אשר להן יצטרך לחבר שאלות. על כל תשובה לה חיבר אחינעמי שאלה, עונה שמעוני בתשובה שניתנה לאחיי נעמי בתחילה.

אחינעמי: מה שצריכות המדינות ש- יהיה אצלן בבית, כדי שיוכלו לעשות מלחמה במקום אחר.
צפרוני: היתמי מסביר, אבל בישראל לא יבינו אותי.
בן-אמוץ: פצצה עוברת: (שלום) רוזני- סלד. אבל יש לי עוד משהו: תחיה בשלום עם אשתך אם אין לך ברירה אחרת, אם

מה השטח בו בולט כשרונה של מרילין מונרו? (במפושט).
 מה אמר הצרפתי לגברת במטוס הבורע? (אם לא עכשיו אימתי?)

אולי יש לך עשר לירות להלחך לי?
צפרוני: בעד עשר לירות כדאי לקלקל ידידות?
בן-אמוץ: אל תעשה בעיות מכל דבר, קח נייר עיתון.

★ ★ ★

שמעוני: דוחק עצום באוטובוס. כולם דוחקים ונדחקים. לפתע פונה אליך הכרטיסן: "אדוני, מדוע אינך זו קצת קדימה?"
צפרוני: תסלח לי אדוני, אבל אני

★ ★ ★

שמעוני: נוגשת אליך מעריצה אלמונית, אומרת בהשתוממות: "מה, אתה לא זוכר אותי?"

צפרוני: מה אני אשם שאת שייכת לטיפוסים שלא זוכרים אותם?

בן-אמוץ: מה אתך? יש לי זכרון טוב מאוד. אני לא זוכר שמות, אבל מספרים? מה אתך?

אחינעמי: אבל את חדר המדרגות לא אשכח לנצח.

★ ★ ★

שמעוני: נוגשת אליך מעריצה אלמונית, אומרת בהשתוממות: "מה, אתה לא זוכר אותי?"

צפרוני: מה אני אשם שאת שייכת לטיפוסים שלא זוכרים אותם?

בן-אמוץ: מה אתך? יש לי זכרון טוב מאוד. אני לא זוכר שמות, אבל מספרים? מה אתך?

אחינעמי: אבל את חדר המדרגות לא אשכח לנצח.

★ ★ ★

שמעוני: נוגשת אליך מעריצה אלמונית, אומרת בהשתוממות: "מה, אתה לא זוכר אותי?"

צפרוני: מה אני אשם שאת שייכת לטיפוסים שלא זוכרים אותם?

בן-אמוץ: מה אתך? יש לי זכרון טוב מאוד. אני לא זוכר שמות, אבל מספרים? מה אתך?

אחינעמי: אבל את חדר המדרגות לא אשכח לנצח.

★ ★ ★

שמעוני: נוגשת אליך מעריצה אלמונית, אומרת בהשתוממות: "מה, אתה לא זוכר אותי?"

צפרוני: מה אני אשם שאת שייכת לטיפוסים שלא זוכרים אותם?

בריאות 68557

★ ★ ★
שמעוני: לעומתו, כל ידיד הגון פונה אליך בדאגה: "למה אתה נראה כל כך רע?"

צפרוני: תודה למחמאה. גם אתה לא נראה טוב.

בן-אמוץ: אני סתם עייף. לא ישנתי כל הלילה. אני מקהה שלא דאגת לאשתך.

★ ★ ★
שמעוני: תסלח לי, איך מגיעים בבקשה לועד הפועל?

צפרוני: קודם כל, לך קצת שמאלה. אחר כך ימינה. לפני בחירות, לך שמאלה.

אתה תגיע לבית קטן, אבל זה לא זה. אפשר בינתיים להכנס להתאחדות בעלי ה- תעשייה ולסדר אתם כמה דברים...

רוזנפלד: דרך משרד הבטחון.

בן-אמוץ: במשך הזמן.

★ ★ ★

שמעוני: נוגשת אליך מעריצה אלמונית, אומרת בהשתוממות: "מה, אתה לא זוכר אותי?"

צפרוני: מה אני אשם שאת שייכת לטיפוסים שלא זוכרים אותם?

בן-אמוץ: מה אתך? יש לי זכרון טוב מאוד. אני לא זוכר שמות, אבל מספרים? מה אתך?

אחינעמי: אבל את חדר המדרגות לא אשכח לנצח.

★ ★ ★

שמעוני: נוגשת אליך מעריצה אלמונית, אומרת בהשתוממות: "מה, אתה לא זוכר אותי?"

צפרוני: מה אני אשם שאת שייכת לטיפוסים שלא זוכרים אותם?

בן-אמוץ: מה אתך? יש לי זכרון טוב מאוד. אני לא זוכר שמות, אבל מספרים? מה אתך?

אחינעמי: אבל את חדר המדרגות לא אשכח לנצח.

★ ★ ★

שמעוני: נוגשת אליך מעריצה אלמונית, אומרת בהשתוממות: "מה, אתה לא זוכר אותי?"

צפרוני: מה אני אשם שאת שייכת לטיפוסים שלא זוכרים אותם?

בן-אמוץ: מה אתך? יש לי זכרון טוב מאוד. אני לא זוכר שמות, אבל מספרים? מה אתך?

אחינעמי: אבל את חדר המדרגות לא אשכח לנצח.

★ ★ ★

שמעוני: נוגשת אליך מעריצה אלמונית, אומרת בהשתוממות: "מה, אתה לא זוכר אותי?"

צפרוני: מה אני אשם שאת שייכת לטיפוסים שלא זוכרים אותם?

בן-אמוץ: מה אתך? יש לי זכרון טוב מאוד. אני לא זוכר שמות, אבל מספרים? מה אתך?

אחינעמי: אבל את חדר המדרגות לא אשכח לנצח.

★ ★ ★

שמעוני: נוגשת אליך מעריצה אלמונית, אומרת בהשתוממות: "מה, אתה לא זוכר אותי?"

צפרוני: מה אני אשם שאת שייכת לטיפוסים שלא זוכרים אותם?

★ ★ ★



מזה - מזה

היו רגעים מתים בתוכנית, בהם לא התלהב הקהל בסינוד ממה שהוצג על הבמה. הבחורה הנראית במרכז התמונה, לא יכלה להתאפק מלפנק. אולם רגעים כאלה הם בודדים.

ראוי לשמו, ומבקש להן תשובה ניצחת, אשר לאחריה לא יעז אפילו הנודניק הגדול ביותר לשאול שאלות אלה שנית.

שמעוני: אתה חוזר מאוחר הביתה ו- אשתך שואלת: "איך היתה השיבה?"

צפרוני: ישיבת המאזן היתה מאוזנת.

רוזנפלד: לא היתה ישיבה שלמה, היתה רק חתיכה.

בן-אמוץ: לא רע. אבל לשבת שנתיים בעד הברחה, זה יותר מדי.

★ ★ ★

שמעוני: הבן חוזר הביתה. אביו מתנפל עליו, שואל אותו בתרועמות: "מתי תהיה כבר בן אדם?"

★ ★ ★

צפרוני: ישיבת המאזן היתה מאוזנת.

רוזנפלד: לא היתה ישיבה שלמה, היתה רק חתיכה.

בן-אמוץ: לא רע. אבל לשבת שנתיים בעד הברחה, זה יותר מדי.

★ ★ ★

שמעוני: הבן חוזר הביתה. אביו מתנפל עליו, שואל אותו בתרועמות: "מתי תהיה כבר בן אדם?"

צפרוני: ישיבת המאזן היתה מאוזנת.

רוזנפלד: לא היתה ישיבה שלמה, היתה רק חתיכה.

בן-אמוץ: לא רע. אבל לשבת שנתיים בעד הברחה, זה יותר מדי.

★ ★ ★

אופיינית יותר לאווירה של ערב כזה היא תמונה זו, בה נראה הקהל בהת- פרצות של צחוק מסורף. גם הבחורה שכחה את שיעמומה.

אחינעמי: מותר האדם מן הבהמה, שהוא יותר טעים... אל תדון את חברך, עד שלא תגיע לעטמה... כשנותנים לך אצבע, אל תאכל את כל היד... כולם נולדו שחיים, אבל כל אדם אוכלים ברוטב שונה... לא תאכל אדם בחלב אמו, אבל עם יותר מלח אפשר... שלושה דברים מניחים דעתו של אדם: בית נאה, אשה נאה, ושכן טעים.

★ ★ ★

מורה דרך קבוע של עתונאי:

רוזנפלד: אם אין לך מה לאמר, כתיב זאת. כתוב אמת, רק את האמת, שום דבר מחוץ לאמת; עיתון זה לא חסמבה. יש ידיעה, אל תדחה אותה למחר; מחר יתברר שזה שקר. כתוב לי ואכתוב לך, כותב מן הכתוב סטור. דייק! באת לראיין עסקן שסרת — צטט אותו מעילה במעילה. אתה רוצה להשמיק? בחר לך מילים יפות; ה- משטטים יבואו ממילא...

★ ★ ★

מורה דרך קבוע של עתונאי:

רוזנפלד: אם אין לך מה לאמר, כתיב זאת. כתוב אמת, רק את האמת, שום דבר מחוץ לאמת; עיתון זה לא חסמבה. יש ידיעה, אל תדחה אותה למחר; מחר יתברר שזה שקר. כתוב לי ואכתוב לך, כותב מן הכתוב סטור. דייק! באת לראיין עסקן שסרת — צטט אותו מעילה במעילה. אתה רוצה להשמיק? בחר לך מילים יפות; ה- משטטים יבואו ממילא...

★ ★ ★

מורה דרך קבוע של עתונאי:

רוזנפלד: אם אין לך מה לאמר, כתיב זאת. כתוב אמת, רק את האמת, שום דבר מחוץ לאמת; עיתון זה לא חסמבה. יש ידיעה, אל תדחה אותה למחר; מחר יתברר שזה שקר. כתוב לי ואכתוב לך, כותב מן הכתוב סטור. דייק! באת לראיין עסקן שסרת — צטט אותו מעילה במעילה. אתה רוצה להשמיק? בחר לך מילים יפות; ה- משטטים יבואו ממילא...

★ ★ ★

מורה דרך קבוע של עתונאי:

רוזנפלד: אם אין לך מה לאמר, כתיב זאת. כתוב אמת, רק את האמת, שום דבר מחוץ לאמת; עיתון זה לא חסמבה. יש ידיעה, אל תדחה אותה למחר; מחר יתברר שזה שקר. כתוב לי ואכתוב לך, כותב מן הכתוב סטור. דייק! באת לראיין עסקן שסרת — צטט אותו מעילה במעילה. אתה רוצה להשמיק? בחר לך מילים יפות; ה- משטטים יבואו ממילא...

★ ★ ★

מורה דרך קבוע של עתונאי:

רוזנפלד: אם אין לך מה לאמר, כתיב זאת. כתוב אמת, רק את האמת, שום דבר מחוץ לאמת; עיתון זה לא חסמבה. יש ידיעה, אל תדחה אותה למחר; מחר יתברר שזה שקר. כתוב לי ואכתוב לך, כותב מן הכתוב סטור. דייק! באת לראיין עסקן שסרת — צטט אותו מעילה במעילה. אתה רוצה להשמיק? בחר לך מילים יפות; ה- משטטים יבואו ממילא...

★ ★ ★

מורה דרך קבוע של עתונאי:

רוזנפלד: אם אין לך מה לאמר, כתיב זאת. כתוב אמת, רק את האמת, שום דבר מחוץ לאמת; עיתון זה לא חסמבה. יש ידיעה, אל תדחה אותה למחר; מחר יתברר שזה שקר. כתוב לי ואכתוב לך, כותב מן הכתוב סטור. דייק! באת לראיין עסקן שסרת — צטט אותו מעילה במעילה. אתה רוצה להשמיק? בחר לך מילים יפות; ה- משטטים יבואו ממילא...